

## Arrest

nr. 241 530 van 28 september 2020  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. CALAMARO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 november 2014 diende verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 september 2015 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster heeft tegen deze beslissing een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 158 522 van 15 december 2015 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Op 21 december 2018 diende verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) besliste op 11 januari 2019 dat verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk was.

1.6. Op 26 maart 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,*

*naam : [K.]*

*voornaam : [V.W.]*

*[...]*

*nationaliteit : Kameroen*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 14/01/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980*

*§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.*

*Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 20/11/2014; 21/12/2018; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”*

Dit is de bestreden beslissing.

## **2. Onderzoek van het beroep**

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij stelt ook dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verschaft de volgende toelichting:

*“Overwegende wat de verzoekster betreft, het betaamt vast te stellen dat de aangevochten beslissing aan motivatie ontbreekt en dat ze volledig gestereotypeerd is daar ze slechts één element bevat die een referentie is aan artikel 7 van de wet van 15.12.1980.*

*Overwegende dat de tekst herhalen van artikel 7 [...], en enkel deze, kan in geen geval een voldoende en adequate motivatie uitmaken.*

*Dat inderdaad de referentie aan artikel 7 van de wet een globaal kader presenteert en gelijkstaat met het ontbreken aan motivatie.*

*Overwegende dat de tegenpartij helemaal geen rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van dezelfde wet volgens dewelke, tijdens een beslissing van verwijdering (BGV) rekening moet houden met de het hoogste belang van het kind, het familiale leven en de staat van gezondheid waarin de verzoekster van een land van derden zich bevindt.*

*Dat deze twee elementen aantonen dat de aangevochten beslissing ongegrond is aan motivatie.*

*Overwegende dat de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met het feit dat een grote gezondheidstoestand verklaard werd sinds 17 maart 2020 door het Belgische gouvernement, een wereld gezondheids crisis zonder voorgaande.*

*Overwegende dat gezegde gezondheids crisis niet alleen de verzoekster betreft maar de wereld-bevolking.*

*Overwegende dat op de datum van de neming van de beslissing, de tegenpartij voldoende wist dat de gezegde crisis een algemene verplichte opsluiting meebracht wat uiteindelijk de organisatie van een vrijwillig vertrek van de verzoekster strikt onmogelijk maakt.*

*Overwegende dat de tegenpartij door geen rekening te houden met dit gezegde element de beslissing onvoorzien van de adequate motivatie gemaakt.*

*Aan dit wordt bijgevoegd dat de tegenpartij eveneens geen rekening houdt met de datum van de kennisgeving van de beslissing genomen op 14.01.2019, terwijl dat de verzoekster nooit een kennisgeving gekregen heeft van de gezegde beslissing in functie van deze ze, volgens haar zeg[g]en, de beslissing genomen werd.*

*Overwegende dat de aangevochten beslissing moet nietig verklaard worden in functie met de elementen hierboven genomen.”*

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers uiteengezet dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op basis van de vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verweerder heeft hierbij nader gespecificeerd dat verzoekster niet beschikt over een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum. Tevens heeft verweerder erop gewezen dat het tweede verzoek om internationale

bescherming dat door verzoekster werd ingediend, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, niet-ontvankelijk werd verklaard en dat er daarom voor werd geopteerd om haar slechts een termijn van zes dagen toe te staan om vrijwillig het land te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad wijst er daarnaast op dat de formele motiveringsplicht verweerder ertoe noopt uiteen te zetten waarom hij een bepaalde beslissing neemt, doch niet inhoudt dat hij in een bestuurlijke beslissing steeds moet duiden dat hij al de verplichtingen die op hem rusten heeft gerespecteerd of dient toe te lichten waarom hij van oordeel is dat allerhande elementen geen belemmering vormen om deze beslissing te nemen. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat uit de bestreden beslissing zelf niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 jul 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Het betoog van verzoekster dat verweerder geen rekening heeft gehouden met wat is gesteld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet mist feitelijke grondslag. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier, meer specifiek uit een op 26 maart 2020 opgestelde administratieve nota, blijkt dat verweerder voormelde bepaling in aanmerking nam en vaststelde dat verzoekster verklaarde geen kinderen of andere gezins- of familieleden in België of een Europese lidstaat te hebben en dat zij ook geen medische documenten aanbracht of een verzoek indiende om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

Voorts moet worden gesteld dat verzoekster door te vermelden dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de wereldbevolking werd geconfronteerd met een gezondheids crisis waardoor bepaalde verplichtingen moesten worden gerespecteerd – waarmee zij lijkt te willen verwijzen naar de maatregelen die dienden te worden gerespecteerd om de verspreiding van het COVID-19-virus tegen te gaan – niet aantoonde dat zij zelf enig gezondheidsprobleem heeft dat verweerder over het hoofd zou hebben gezien. De eventualiteit dat verzoekster niet dadelijk een gevolg zou kunnen geven aan de bestreden beslissing omwille van de maatregelen die werden genomen om de verspreiding van het COVID-19-virus tegen te gaan – hetgeen trouwens niet wordt aangetoond – impliceert ook niet dat deze beslissing door enige onwettigheid is aangetast of dat verweerder zich schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding.

Inzake verzoeksters bewering dat zij geen kennis heeft van de beslissing die werd genomen inzake haar tweede verzoek om internationale bescherming kan de Raad enkel vaststellen dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de adjunct-commissaris op 11 januari 2019 wel degelijk besliste om het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk te verklaren en dat deze beslissing op 14 januari 2019 aangetekend werd verzonden naar het adres waar verzoekster woonplaatskeuze deed in het raam van haar verzoek om internationale bescherming. De aan de Raad voorgelegde stukken laten derhalve toe vast te stellen dat er een rechtsgeldige kennisgeving is gebeurd die de beroepstermijn deed lopen.

Verweerder werpt terecht op dat hij in casu, nu niet blijkt dat een hogere rechtsnorm hiertoe een beletsel vormde, overeenkomstig artikel 52/3 § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten diende te nemen, gezien de adjunct-commissaris verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming afwees en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn was verstreken.

De beschouwingen van verzoekster laten de Raad niet toe te besluiten dat verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

##### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK